

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

El punt més feble

En un article de principis del desembre passat, *Parlem dels indecisos?*, sostenia que era poc encertat fiar l'èxit de la independència a la capacitat de convèncer uns pocs centenars de milers de catalans suposadament indecisos. Això dels indecisos, deia, s'ho havia inventat l'adversari després del 9-N, i vam picar. I afegia: “La categoria *indecís* barreja indiferents, porucs, desinformatos, apàtics i cagadubtes, entre d'altres”. Doncs bé: hi torno, amb més arguments.

OPINO QUE LA INVENCIO de l'*indecís* com a categoria electoral neix de la tesi que l'independentisme ha crescut sobre una base identitària al marge de l'argument social i democràtic, i que per això encara no ha penetrat en tots els espais socials. La idea és que ara, apel·lant a aquests dos elements, es podrien convèncer uns centenars de milers de catalans que fins ara no s'hi han sentit convidats. Ho han sostingut moltes veus, però al darrer a qui ho he sentit dir –i m'ha estranyat– és al Quim Arrufat, de la CUP, a Catalunya Ràdio.

EN DISCREPO RADICALMENT. És cert que les grans mobilitzacions han recorregut a la simbologia nacional. A què, si no? Però l'actual relat a favor de la independència ha estat estretament vinculat a l'objectiu de la radicalitat democràtica i al de la prosperitat i la justícia social. I no tan sols el relat, sinó que és obvi que el gir sobiranista de la societat catalana l'ha provocat la baixa qualitat de la democràcia espanyola, el maltractament fiscal a partir del moment que ha empobrit els nostres serveis públics i, esclar, l'ofensa sistemàtica a la dignitat nacional. Només cal recordar, entre d'altres, la mobilització de la Plataforma pel Dret a Decidir de desembre del 2007 per les infraestructures; l'article fundacional de Reagrupament que escrivia Joan Carretero el juny del 2008, *Patriotisme i dignitat*, i els posteriors textos programàtics d'un moviment precursor que va ser clau d'aquest desvetllament, o encara les consultes populars nascudes a Arenys de Munt el 2009 a partir d'una idea vinculada a Josep Manuel Ximenis i la CUP. Radicalitat democràtica, justícia social, prosperitat i dignitat nacional, i la identitat, en tot cas, com a projecte de futur.

AIXÍ DONCS, OBLIDEM els indiferents que, si n'hi ha, són els habituals de l'abstenció i provenen d'una vella desvinculació amb el país que no es resoldrà en sis mesos. En canvi, destacaria tres altres fronts a combatre. Un, el de l'aversion al risc al darrer moment entre els convençuts. Dos, la resis-

CÈLIA ATSET

.....
El gran adversari del sobiranisme és la pèrdua de confiança en el propi país i en els seus dirigents per arribar al final

tència emocional a deslligar-se d'Espanya, més enllà de la racionalitat dels arguments que justifiquen fer-ho. I tres, ara més que mai, la pèrdua de confiança en l'èxit del procés. Què significa, si no, que segons la darrera enquesta d'*El Periódico* –amb totes les cauteles degudes–, i malgrat que diu que un 45 per cent de catalans “se senten” independentistes, només un 19 per cent cregui que el procés acabarà bé? Què els passa a aquest gairebé dos terços de “sentimentalment” independentistes que, volent-la, ja no hi compten?

ELS INDECISOS SÓN POCS i, si cal adreçar-s'hi, cal no fer-ho amb condescendència, com qui va de missions a informar un ignorant. La indecisió és la qualitat dels ben informats. L'aversion al risc se superarà en la mesura que el govern sigui capaç d'explicar que la ruptura es farà amb seny i sense prendre-hi mal, i no pas amb declaracions i desafiaments forassenyats. La ruptura emocional demana afecte. Ara bé, el gran adversari és la pèrdua de confiança en el propi país i en els seus dirigents per arribar al final. Alguns s'han dedicat a fomentar-la, i massa pocs l'han combatuda. Però, no en tinc cap dubte, és en la confiança en nosaltres mateixos que es juga la partida final.